

MALASTRANA

i els titelles del món

1a edició: octubre de 2026

© 2026 Juli Capilla
© 2026 Il·lustracions de Daniel García

© 2026 Edicions del Bullent
C/ de la Taronja, 16 • 46210 Picanya
☎ 961 590 883
www.bullent.net • info@bullent.net

Col·lecció Estrella de mar
Format 17 x 24 cm

Assessorament lingüístic: Miquel Àbalos, Àlvar Vanyó
Impressió: Neoprinting

ISBN: 978-84-9904-313-5
Dipòsit legal: V_3797_2026

La reproducció total o parcial d'aquesta obra per qualsevol procediment, incloent-hi la reprografia i el tractament informàtic, o la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec sense l'autorització escrita de l'editor, queden rigorosament prohibides i estaran sotmeses a les sancions establertes per la llei.

1

Júlia

Tot començà quan vaig sentir com un rebombori. Venia del menjador, vaig pensar de seguida. Però, qui podia ser? Plorava? Reia? Era difícil saber-ho perquè jo cada nit em colgue en el llit, sota una capa gruixuda de llençols i l'edredó que em van dur de Copenhaguen els meus pares.

La veritat és que no m'atrevia a alçar-me. No per por que se n'assabentaren els meus pares, sinó perquè anar al menjador jo a soles em feia molta por. Mon pare dorm sempre profundament, fent la seua música celestial, amb uns ronquits que podrien despertar un mort. I a ma mare, acostumada des de fa anys, ja no la molesten els grunyits nocturns de mon pare, i dorm també plàcidament. Així que impossible que els meus pares es despertaren, i menys encara que m'hi acompanyaren. Però anar jo a soles al menjador...

A la fi, vaig decidir alçar-me perquè els plors o el riure o el que fora que procedia del menjador persistia. I, ho confesse, em picava la curiositat. Soc així, no

me'n puc estar. Com els gats, ho he d'esbrinar tot, jo; tafanejar-ho tot, escodrinyar-ho tot.

Així doncs, em vaig posar les plantofes i el quimono batí de seda del Japó que em van regalar els amics de classe pel meu aniversari i, tot d'una, decidida i encuriosida com sempre, vaig començar a caminar pel corredor de casa, lentament, de puntelletes, fins a arribar a l'ampit de la porta del menjador, que estava tancada. El vidre translúcid filtrava una silueta dèbil, però inconfusible. Era ell? No podia ser! Impossible! Es movia!!! No podia ser. Com es podia moure un titella sense l'ajuda de ningú? Increïble!

Però abans de contar-vos aquesta història, vull presentar-me. Soc Júlia, tinc onze anys i visc en un poble molt menudet on no passa mai res... fins que va succeir una cosa extraordinària, que és la que us contaré en aquest llibre. Espere que us agrade. Per descomptat, tot el que us contaré és real.

Voleu entrar en la història? Segur que ho passareu molt bé. Serà un viatge pel món meravellós. Vinga! Acompanyeu-m'hi!

2

Malastrana

Vaig entreobrir la porta i ho vaig confirmar. Era el titella Malastrana. Malastrana!!!??? Com podia ser? Impossible! No m'ho podia creure. Era ell qui plo-rava, qui gemegava, amb uns llagrimots que feien tanta llàstima que em va passar la por de colp i em va donar les forces que necessitava per a acostar-m'hi. Amb confiança, però una miqueta insegura encara i quasi tremolant li vaig dir:

—Què et passa, Malastrana? Per què plores?

Vosaltres no ho sabeu, però Malastrana és un titella de fusta polida que viu a casa nostra des de fa molt de temps. Mai no l'hem envernissat ni pintat, i sempre l'hem tingut penjat de la guia de la cortina que dona al balcó. Té, pobret, quasi tots els fils enrevessats entre el cos, els braços i les cames, cosa que li impedeix de moure's... I que ens impedeix a nosaltres de manio-brar-lo amb les mans. Quasi mai el movem del lloc en què dorm penjat de la barra de la cortina. Un dia ma mare el va deixar allí penjat, i ja no se n'ha mogut.